

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko P. S.A.

w W.

o ustalenie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje radcy prawnemu R. K. Z. od Skarbu Państwa
Sądu Apelacyjnego
w (...) kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta
złotych), powiększoną o należny podatek od towarów
i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym;
- 3) oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o ustalenie, że pozwany Bank dopuścił się nienależytego wykonania umowy kredytu bankowego oraz o zasądzenie odszkodowania z tego tytułu w kwocie 1 920 300, 26 zł.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego i uznał, że nie zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy zablokowaniem przez Bank części kwoty stanowiącej trzecią transzę kredytu a szkodą w postaci nieosiągnięcia przez powódkę dochodów z działalności gospodarczej, której nie rozpoczęła w zaplanowanym terminie. Podzielił również ocenę, że powódka nie wykazała poniesienia ani wysokości szkody.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wywiodła z zarzucanego naruszenia przepisów postępowania: art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c. oraz art. 232 i art. 382 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania powódki na okoliczność bezpodstawnego przyjęcia przez stronę pozwaną w czasie inspekcji stanu wykonania budowy, że zaawansowanie prac jest niewystarczające by wypłacić trzecią transzę kredytu oraz dowodu z opinii biegłego celem określenia wysokości utraconych przez powódkę korzyści wskutek zablokowania części wypłaty trzeciej transzy kredytu. Wskazała też na pominiecie przez Sąd drugiej instancji części materiału dowodowego oraz na zarzucane naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 471 w zw. z art. 361 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie braku podstaw odpowiedzialności strony pozwanej za utracone przez powódkę korzyści.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę

przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia określonych przepisów nie jest więc wystarczający, chodzi bowiem o naruszenie nie budzące żadnych wątpliwości, widoczne już na pierwszy rzut oka dla każdego prawnika i prowadzące wprost do wydania rażąco wadliwego wyroku (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie doszło do tak rozumianego, kwalifikowanego naruszenia prawa. Wskazane jako naruszone przepisy prawa zarówno procesowego jak i materialnego nie mają charakteru bezwzględного i ich zastosowanie zależy od konkretnych okoliczności sprawy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera żadnych argumentów, które pozwalałyby na uznanie, że w sprawie doszło do ich oczywistego naruszenia. Sprowadza się ono bowiem w istocie do kwestionowania ich wykładni lub zastosowania przez Sąd w stanie faktycznym sprawy i stanowi powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co nie jest wystarczające do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, we wskazanym na wstępie rozumieniu.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 7, § 12 ust. 4 pkt 2, § 15 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.).

Wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, bowiem na etapie przedsądu zwrot tych kosztów należy się

jedynie za skuteczne złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną, która w rozpoznawanej sprawie została zwrócona, a więc nie wywołała skutków procesowych uzasadniających zasądzenie kosztów postępowania wywołanych jej wniesieniem.

aj